

[Arne Bjerregaard.]

retfærdighed, hvor han nu i stedet for er med til at frembringe en forøget uretfærdighed i vort beskatningssystem, hvor man netop straffer husstandsindkomster, hvor den ene må sørge for hele indtjeningen.

Endnu mere urimeligt bliver det af, at netop de familier, hvor den ene sørger for hele indkomsten, ikke benytter de institutioner, som det offentlige betaler, men må være med til at betale til de institutioner, som de, som får en skattelettelse, fordi de begge går ud på arbejdsmarkedet, kan udnytte til en billig penge. Vi ved da, at de billigste af institutionerne vel må give offentlige udgifter på op imod en halv snes tusinde pr. barn.

Lad os i stedet for prøve på at frembringe et nyt skattesystem, og dér vil jeg sige som den forrige taler, at fremskridtspartiet jo selv har været med til det, som vi også ønskede, nemlig at lave en parlamentarisk kommission, hvori vi kan indlægge de forskellige forslag og finde frem til et system, som er mindre uretfærdigt end det, vi har i øjeblikket.

Dér kan fremskridtspartiet finde kristeligt folkeparti, men ikke i dette forslag, som er drønende uretfærdigt og asocialt.

Knud Jespersen (DKP):

Det forekommer mig, at vi under det sidst behandlede forslag fik et citat, der er anvendeligt i denne forbindelse, nemlig at hr. Glistrup betegnede hr. Erhard Jakobsens hjerte som værende i orden og dermed antydende, at der måske kunne være fejl andre steder. Så må jeg sige, at hr. Glistrups hoved er der tilsyneladende ikke noget i vejen med.

Hvis man kigger på de bemærkninger, der er i lovtæksten, vil man se, at formålet ikke er et hjertegodt retfærdighedsprincip. Formålet er derimod at sætte ind over for en række grupper, som man hele tiden søger at gøre til pariaer, for ellers kan man jo ikke operere med et forslag, hvis resultat efter egne opgivelser bliver et milliardbeløb på omkring 11 eller mere.

Vi er tilhængere af at få en højere skattefri bundgrænse. Vi er ikke tilhængere af, at det sker bare på den metode og på grundlag af de beregninger, som ikke rigtig er beregninger, der foreligger fra fremskridtspartiets

side. Hvis man derimod ville lave et nyt og et mere retfærdigt skattesystem, kunne man jo kigge på de forslag, vi har fremsat, som minder mest om en virkelig demokratisk skattereform, hvor man ved siden af at lave en skattefri bundgrænse, der opsamlede de nuværende ligningsmæssige fradrag, en bundgrænse, der nåede op på 40.000 kr., tog pengene, ikke fra kulturlivet, ikke fra sociale eller statslige områder, men fra dem, der unddrager sig at betale skat, fra spekulationsgevinster og ved en sanering af de afskrivningsbestemmelser, vi har i øjeblikket. Det vil man ikke.

Man prøver at spekulere i dette, at alle mennesker berettiget er utilfredse, fordi de, der arbejder, alle betaler for meget i skat. Det kan godt lempes ved en hævning af den skattefrie bundgrænse, men jeg tror ikke, det kan klares ud fra et retfærdighedskriterium, hvis ikke man får et helt nyt skattesystem.

Det, vi har opereret med i vores forslag, regner ikke med noget underskud, men med det nuværende provenu, bare er der andre, der kommer til at betale, og hvis man vil vise, at man også har et godt hjerte, kunne man jo støtte sådanne tanker.

Derfor kan vi ikke stemme for dette forslag, som det foreligger; selv om vi er tilhængere af at hæve den skattefrie bundgrænse, må vi afvise dette forslag med dets motiver, med dets indhold og med dets meget klare hensigt om, hvem der skal betale mere, nemlig dem, der i forvejen har betalt for meget.

Erhard Jakobsen (CD):

Mit gode hjerte, som flere har været så venlige at henvise til, gør det umuligt for mig at behandle hr. Glistrup og hans forslag på samme måde, som han behandlede mig og mit forslag. Det er måske også, fordi jeg føler et vist skæbnefællesskab — kun på dette område — med hr. Glistrup, fordi hr. Glistrups forslag jo fik næsten de samme bemærkninger, men delvis med modsat fortegn.

Mit forslag, som siger 1. januar 1977, blev kritiseret for, at man allerede nu vil spille folketingets tid med at diskutere, hvordan det skal være i 1977. Hr. Glistrups forslag, som siger 1976, bliver kritiseret for, at man dog i det mindste ikke kunne give tid, og